

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: J. J. R.
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021, sp. zn. SZ/MPSV-2021/100692-921, č.j. MPSV-2021/134045-921,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 8. 2021, sp. zn. SZ/MPSV-2021/100692-921, č.j. MPSV-2021/134045-921, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021, sp. zn. SZ/MPSV-2021/100692-921, č.j. MPSV-2021/134045-921 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 19. 4. 2021, č. j. 36670/21/VY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením z důvodu zhoršení zdravotního stavu.
2. Podkladem prvostupňového rozhodnutí byl posudek lékaře OSSZ o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 18. 3. 2021, se závěrem, že žalobkyně je osobou se středně těžkým postižením pohyblivosti ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek“). Tento závěr byl potvrzen i Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) v rámci odvolacího řízení (posudkové hodnocení ze dne 22. 7. 2021) s tím, že jde o zdravotní stav, který není uveden v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „prováděcí vyhláška“), ale jde o stav, který je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek.

II. Žaloba

3. Žalobkyně uvedla, že rozhodnutím úřadu práce ze dne 18. 12. 2017 jí byl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“. Toto rozhodnutí žalobkyně k žalobě přiložila. Dne 2. 9. 2019 podala z důvodu zhoršení zdravotního stavu se zásadním dopadem na mobilitu žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením, která byla rozhodnutím úřadu práce ze dne 6. 5. 2020 zamítnuta a žalobkyni byl ode dne 1. 10. 2019 přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“. Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce se odvolala a dne 23. 11. 2020 podala novou žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a k odvolání žalobkyně napadené rozhodnutí.
4. Žalobkyně namítá, že její zdravotní stav se postupně zhoršuje a ve správním řízení došlo k jeho nesprávnému posouzení. Poukázala na posudek vypracovaný posudkovou lékařkou OSSZ Vyškov ze dne 24. 11. 2017, platný od 1. 3. 2017. PK MPSV přijala posudkový závěr dne 22. 7. 2021, aniž by podrobněji zkoumala její zdravotní stav. Žalobkyně nebyla na jednání PK MPSV přizvána. Uvedla, že trpí trvalými bolestmi bederní páteře, horních i dolních končetin, třesem a mrtvéním rukou, bolestmi kloubů a vyčerpáním. Má slabý stisk rukou, nevydrží sedět, neudrží se na nohou a padá. Posadí se s pomocí, s pomocí přeseďne na vozík. Nepostaví se na patu a špici levé nohy. Má značné potíže v oblasti pohyblivosti.
5. Žalobkyně uvedla, že ztráta průkazu ZTP má pro ni nepříznivé důsledky, neboť nemůže používat vyhrazená parkovací místa pro zdravotně postižené a zdravotní stav jí neumožňuje používat městskou hromadnou dopravu. Také související ztráta nároku na příspěvek na mobilitu povede k podstatnému zhoršení její sociální situace. Žalobkyně má za to, že její zdravotní obtíže odpovídají těžkému funkčnímu postižení.
6. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, aby jí žalovaný nahradil náklady řízení, aby byla osvobozena od soudního poplatku a aby jí soud ustanovil právního zástupce z řad advokátů, neboť je nemajetná a nemá možnost se před soudem náležitě bránit.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyni byl s platností do října 2019 přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem TP, s platností trvale. Žádosti žalobkyně o změnu nebylo vyhověno, neboť v jejím případě byly splněny podmínky pro držení stávajícího průkazu označeného symbolem TP. PK MPSV vycházela z aktuální zdravotnické dokumentace s tím, že v tomto posudku byl výslovně vysvětlen rozpor mezi dřívějším posouzením zdravotního stavu v roce 2017 a aktuální objektivizací tohoto stavu žalobkyně.
8. Účast žalobkyně na jednání PK MPSV není náležitostí příslušného jednání a posouzení zdravotního stavu. Pokud posudková komise vychází z kompletní zdravotní dokumentace, tj. písemných podkladů, není neúčast posuzované osoby na jednání překážkou objektivizace jejího zdravotního stavu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, sp. zn. 7 Ads 272/2017, či ze dne 15. 9. 2001, sp. zn. 3 Ads 7/2004). V případě žalobkyně z posudku PK MPSV vyplývá, že podkladová dokumentace k posouzení jejího stavu byla dostačující. PK MPSV nemohla zohlednit lékařské zprávy vydané až po dni vydání napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného byl posudek PK MPSV přesvědčivý, přezkoumatelný a bezrozporný.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Při splnění zákonných podmínek rozhodl bez jednání.
10. Žaloba je důvodná.
11. Ve věci je sporné posouzení zdravotního stavu žalobkyně pro účely přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením podle zákona o poskytování dávek. Zatímco podle žalovaného má žalobkyně nárok pouze na průkaz s označením „TP“, žalobkyně požaduje přiznání průkazu s označením „ZTP“.
12. Podle § 34 odst. 1 zákona o poskytování dávek má na průkaz osoby se zdravotním postižením nárok osoba starší 1 roku s tělesným, smyslovým nebo duševním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které podstatně omezuje její schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra.
13. Podle § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek má na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným „ZTP“ nárok osoba s *těžkým funkčním postižením* pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy je osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu *schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti*. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy je osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže. U žalobkyně bylo posudkovými orgány shledáno, že žalobkyně má pouze středně těžké funkční postižení pohyblivosti, jímž se podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek rozumí stav, kdy je osoba *při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu*.

14. Podle § 34b odst. 1 zákona o poskytování dávek se při posuzování pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením hodnotí a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby, b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení. Prováděcí vyhláška pak ve své příloze 4 stanoví zdravotní stavy, které lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením. přitom podle § 34b odst. 3 zákona o poskytování dávek platí, se při posuzování podstatného omezení schopnosti pohyblivosti a orientace u zdravotního stavu, který není uveden v prováděcím právním předpise, hodnotí, kterému ze zdravotních stavů v něm uvedených funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.
15. Při posuzování se funkční schopnosti fyzické osoby (tj. tělesné, smyslové a duševní schopnosti, znalosti a dovednosti nezbytné pro schopnost pohyblivosti a orientace) porovnávají se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění a hodnotí se s využitím běžně dostupných kompenzačních pomůcek (§ 34b odst. 4 zákona o poskytování dávek). Při hodnocení závažnosti funkčního postižení pohyblivosti a orientace pro účely nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se vychází z poruchy funkčních schopností s nejvýznamnějším dopadem na schopnost pohyblivosti nebo orientace (§34b odst. 5 zákona o poskytování dávek).
16. Pro účely řízení o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je povinným podkladem posudek příslušné okresní správy sociálního zabezpečení; z tohoto posudku prvostupňový orgán (krajská pobočka Úřadu práce) vychází. Výsledek posouzení schopnosti pohyblivosti a orientace je součástí rozhodnutí o přiznání nebo zamítnutí průkazu osoby se zdravotním postižením (§ 35 odst. 3 zákona o poskytování dávek).
17. Dle ustálené judikatury správních soudů je posouzení zdravotního stavu pro účely řízení týkající se poskytování dávek či jako zde přiznání průkazu osob se zdravotním postižením věcí odborně medicínskou. K tomuto posouzení jsou příslušné posudkové orgány, resp. posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), soud k takovému posouzení nemá potřebné odborné znalosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, č. 526/2005 Sb. NSS). Ve zpracovaném posudku je nutno zhodnotit nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, a proto se klade zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost.
18. Posudek lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobkyní a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58). Posudek se musí vypořádat se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodit závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2.

2015, čj. 1 Ads 156/2014-28). V případě rozporných závěrů musí být tyto rozpory přesvědčivě vysvětleny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, čj. 4 Ads 68/2014-37).

19. Obdobně jako při přezkumu rozhodnutí ve věci příspěvku na péči u žalobkyně (věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 34 A 18/2021), i zde soud shledal pochybení spočívající v nepřesvědčivosti přijatých závěrů a rovněž musel dát za pravdu žalobkyni, že v jejím případě bylo na místě, aby byly její funkční schopnosti pohyblivosti a orientace ověřeny za její přítomnosti na jednání PK MPSV. V části posudku PK MPSV nadepsané „posudkové zhodnocení“ je s odkazem na diagnostický souhrn uvedeno, že žalobkyně trpí řadou zdravotních potíží. Dále se zde hodnotí, že u žalobkyně není na horních končetinách přítomno závažné postižení či ztráta funkce, obdobně na dolních končetinách. Poukazuje se zde na to, že žalobkyně zvládne krátce stoj (na váze) bez opory, jinak má k dispozici francouzské hole, chodítko či invalidní vozík (na něj však dle PK MPSV odkázána není). Poukazováno je též na bolesti páteře a kloubů, limitující vyšetření. Po shrnutí dalších zdravotních omezení žalobkyně (cukrovka, astma, inkontinence atd.) komise konstatovala, že žalobkyně je orientovaná, bez závažného kognitivního deficitu, závažné oboustranné postižení vizu či sluchu není dokumentováno. Poté následuje závěr, že zdravotní stav žalobkyně odpovídá středně těžkému funkčnímu postižení podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek.
20. V odůvodnění PK MPSV však nejsou zachyceny žádné úvahy ve vztahu k otázce, zda a jak žalobkyně dokáže naplnit zákonné podmínky pro těžké funkční postižení pohyblivosti nebo orientace. Mezi středně těžkým funkčním postižením a těžkým funkčním postižením je dle zákonné dikce (§ 34 odst. 2 a 3 zákona o poskytování dávek) rozdíl v tom, jak posuzovaná osoba zvládá chůzi v exteriéru. Zatímco u středně těžkého funkčního postižení je posuzovaná osoba *schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu*, u těžkého funkčního postižení je *schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti*. V posudkovém hodnocení však zcela absentují úvahy o tom, jaké má zjištěný dlouhodobě nepříznivý stav žalobkyně vliv na zvládnutí či nezvládnutí těchto zákonných požadavků. V tomto ohledu je posudkové hodnocení a potažmo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, resp. nedostatečně odůvodněné.
21. Jak bývá v judikatuře v těchto typech řízení připomínáno, posuzovatel zdravotního stavu, resp. zhotovitel posudku, si musí být vědom, že jeho role je především zprostředkující – odborné informace má srozumitelně a pokud možno komplexně vysvětlit „inteligentnímu laikovi“ (soudci) tak, aby ten mohl o věci posuzované správně rozhodnout. „Inteligentní laik“ sice má duševní schopnosti porozumět těmto odborným informacím, ovšem pro jejich rychlé a patřičně důkladné pochopení mu chybí znalost širších souvislostí a celé řady základních principů, které odborníkovi připadají samozřejmé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, čj. 2 Ads 17/2017-15). Z předestřené posudkové hodnocení nejsou „inteligentnímu laikovi“ seznatelné důvody, pro které bylo funkční postižení žalobkyně ve vztahu ke schopnosti pohyblivosti a orientace hodnoceno na úrovni středně těžké a nikoli na úrovni těžké. A to zvláště za situace, kdy se posudkoví lékaři shodli na tom, že u žalobkyně se nejedná o zdravotní stav uvedený v příloze č. 4 prováděcí vyhlášky. Odůvodnění posudku rovněž neobsahuje hodnocení, kterému ze zdravotních stavů uvedených v příloze č. 4 prováděcí vyhlášky funkční postižení žalobkyně odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné, jak požaduje § 34b odst. 3 zákona o poskytování dávek.

22. Soud nemohl odhlédnout ani od závěrů přijatých v řízení o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí ve věci příspěvku na péči (věc vedená pod sp. zn. 34 A 18/2021). Zde bylo mj. ve vztahu k základní životní potřebě mobilita poukázáno na rozpory mezi sociálním šetřením (byť provedeným formou dotazníku), poznatky zachycenými v nálezech odborných lékařů (v oboru neurologie) a nedostatečné vysvětlení těchto rozporů ze strany posudkových lékařů. Stejně nálezy z neurologické ambulance byly podkladem pro posudkové hodnocení i v této věci. Podle nálezu MUDr. V. O. ze dne 31. 10. 2019 měla žalobkyně na horních končetinách třes prstů a oboustranně chabý stisk, nebyla schopná chůze a s pomocí se posadila a přesedla na vozík (na němž byla k vyšetření přivezena). Z vyšetření v téže neurologické ambulanci ze dne 19. 8. 2020 je pak mj. zaznamenáno, že žalobkyně potřebovala pomoc při vysvlékání, oblékání i obouvání, že sedačky se stavěla s jistěním a pomocí, obtížně se obracela. Obdobné závěry jsou uvedeny v neurologickém nálezu ze dne 3. 6. 2021.
23. Žalobkyně nebyla vyšetřena ani posudkovou lékařkou OSSZ Vyškov, ani v rámci jednání PK MPSV, všechny posudkové závěry byly přijaty „od stolu“. Pokud bylo na místě vyšetření zdravotního stavu žalobkyně pro účely posouzení její schopnosti zvládat jednotlivé aktivity v rámci základní životní potřeby mobilita, takový postup se nabízel i pro účely řízení o žádosti žalobkyně týkající se průkazu osoby se zdravotním postižením. K závěru o potřebě přímého osobního vyšetření žalobkyně bylo nutné dospět i ve světle ustáleného judikurního závěru, že takové vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí by mělo být pravidlem; jakkoli takové pravidlo neplatí bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-8).
24. Lze shrnout, že v posudku PK MPSV, potažmo v napadeném rozhodnutí, které závěry tohoto posudku bez dalšího přejalo, nebylo obsaženo přesvědčivé zdůvodnění závěru, že zdravotní stav žalobkyně odpovídá (pouze) středně těžkému funkčnímu postižení podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek. Ze závěrů posudkových orgánů není zřejmé, jak žalobkyně s přihlédnutím ke všem svým zdravotním postižením zvládá chůzi v exteriéru, což je pro závěr týkající se její pohyblivosti a s tím spojeného stupně funkčního omezení podstatné. Napadené rozhodnutí tedy trpí vadou nepřezkoumatelnosti, při současném nedostatečném zjištění skutkového stavu způsobeného tím, že žalobkyně nebyla posudkovým orgánem vyšetřena.
25. Nadto je nutno podotknout, že žalobkyni bylo skutečně rozhodnutím úřadu práce ze dne 18. 12. 2017 přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ ode dne 1. 3. 2017 do *trvale*. Rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku posudkové lékařky OSSZ Vyškov ze dne 24. 11. 2017, MUDr. K., která mj. poukázala na zhoršující se polymorbiditu žalobkyně a podstatné omezení jejích pohybových schopností s tím, že významné zlepšení nelze očekávat. Ačkoliv toto rozhodnutí ani posudek nejsou součástí správního spisu, žalobkyně obojí soudu k žalobě předložila. Lze přitom předpokládat, že žalovaný má tyto dokumenty k dispozici a měl je součástí správního spisu učinit, resp. předložit PK MPSV pro účely posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Jen tak by se PK MPSV mohla řádně vypořádat s odlišnostmi vlastního posudkového hodnocení od posudkového hodnocení přijatého dříve. K takovému vypořádání jí však zjevně nebyl dán prostor, pokud o dřívějším přiznání průkazu ZTP žalobkyni ani nevěděla (a s ohledem na obsah vyjádření k žalobě si takového rozhodnutí patrně nebyl vědom ani žalovaný). Za této situace působí hypotetické úvahy PK MPSV o

tom, že případné přiznání průkazu ZTP žalobkyni v minulosti s trvalou platností muselo být založeno na nadhodnoceném posouzení zdravotního stavu, rovněž poněkud nepřesvědčivě.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Po provedeném přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že je nepřezkoumatelné a založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Posudek PK MPSV, na jehož podkladě bylo napadené rozhodnutí vydáno, neobsahuje zejména srozumitelné úvahy o tom, jak zdravotní postižení žalobkyni omezují v její schopnosti pohyblivosti (zejména v exteriéru), a z jakých důvodů byla zdravotní omezení žalobkyně hodnocena „pouze“ jako středně těžké funkční postižení pohyblivosti. Tento posudek byl zároveň vypracován bez vlastního vyšetření žalobkyně, ačkoli to s ohledem na polymorbiditu žalobkyně, jakož i zjištění vyplývající z některých odborných lékařských nálezů (neurologie) bylo na místě. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení je nutno vytykané vady odstranit a řádně a srozumitelně odůvodnit, jak zdravotní postižení žalobkyni omezuje ve schopnosti pohyblivosti a orientace podle § 34 zákona o poskytování dávek.
27. K dalším návrhům žalobkyně je třeba uvést, že tento typ řízení je podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, od soudních poplatků osvobozen. O návrhu žalobkyně na ustanovení zástupce z řad advokátů soud samostatně nerozhodoval, neboť to nebylo nezbytně třeba k ochraně práv žalobkyně (srov. § 35 odst. 10 s. ř. s.); jí podaná žaloba měla všechny náležitosti potřebné k jejímu projednání.
28. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, žádné náklady však nevyčísila a ze spisového materiálu nevyplývá, že by jí nějaké náklady vznikly. Žalovaný nebyl úspěšný, nemá proto na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 14. prosince 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. B.